

Nr 311.

Av herr Lovén, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 250, med förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 17 juni 1921 med vissa ändrade bestämmelser mot oskäligen hyresstegring m. m.

Uti proposition nr 250 har Kungl. Maj:t till riksdagen framkommit med förslag om fortsatt tillämpning av lagen den 17 juni 1921 med vissa ändrade bestämmelser mot oskäligen hyresstegring m. m.

De skäl, som åberopats för denna lags prolongering, synas synnerligen välgående. Under det att förhållandena i allmänhet blivit sådana, att den ena kristidslagen efter den andra kunnat upphävas, råder å bostadsmarknaden fortfarande sådana förhållanden, att ett upphävande av lagen redan till nästa år skulle åstadkomma ytterst svårartade för att icke säga panikartade situationer på åtskilliga orter. Den av 1921 års riksdag införda bestämmelsen, att hyresvärd äger efter den 1 juli 1922, eller redan ett och ett fjärdedels år innan avtalet upphör, uppsäga detsamma till den 1 oktober 1923, har bland innehavare av förhyrda lägenheter verkat synnerligen irriterande. Antydningar om huru man på sina håll tänker förfara saknas ingalunda. Man har redan låtit förstå, att omedelbart efter den 1 juli uppsäges hyresavtalet. Uthyrningen får sedan anstå, något åläggande att inom viss tid å nyo ha uthyrt lägenheten finnes icke. Då efterfrågan å bostadslägenheter i allmänhet väsentligt överstiger tillgången, är det icke förenat med någon ekonomisk risk för vederbörande att uppskjuta uthyrningen till en eller annan månad före den 1 oktober 1923, för att då möjligen se, till vilket belopp det lyckats uppskriva hyressumman. Under tiden svävar den i lägenheten boende hyresgästen i fullständig okunnighet om, huruvida han i fortsättningen får kvarbo eller icke i lägenheten. En hyresgäst i denna situation erbjuder sig självfallet att betala vilken hyra som helst, hellre än riskera att på fardagen stå

utan bostad. Även om icke alla hyresvärdar komma att begagna sin makt på ett otillbörligt sätt, torde det dock vara skäl i att saken uppmärksammas.

Då det nu gäller en fortsatt tillämpning av denna lag, och då det visat sig, att den nuvarande bestämmelsen angående tiden för den fria uppsägningsrättens ikraftträdande är mindre lämpligt funnen, bör en omformulering av Kungl. Maj:ts förslag i denna punkt ske. Detta kan åstadkommas, genom att orden »efter den 1 juli 1923» utgå och ersättas med, att uppsägning får ej ske, förrän än inom 30 dagar före den dag uppsägning sist kan ske. En sådan bestämmelse innebär intet men för någondera parten, provocerar ej heller fram en uppsägning ett år innan kontraktstidens utgång, men förhindrar väsentligt den osunda speulation, som redan nu på sina håll börjat spira.

Antages en sådan formulering, innebär detta, att om ett kontrakt utgår den 1 oktober 1924 och har tre månaders uppsägningstid angiven, får uppsägning ej ske tidigare än den 1 juni 1924.

Med stöd av det anförda får jag därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta bifalla Kungl. Maj:ts förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 17 juni 1921 med vissa ändrade bestämmelser mot oskäligen hyresstegring m. m. med den ändring, att sista satsen i andra stycket erhåller följande ändrade lydelse: »Stadgandena i 8 § skola ej äga tillämpning, där hyresvärd högst inom trettio dagar före den dag uppsägning sist kan ske uppsäger hyresavtal att upphöra den 1 oktober 1924 eller senare dag».

Stockholm den 5 maj 1922.

Carl Lovén.